

DE REFORMATIE

WEEKBLAD TOT ONTWIKKELING VAN HET GEREFORMEERDE LEVEN

DIE OWE JEUGD VERNIEUWT ALS EENS ARENDS PSALM 103:3

Onder redactie van Prof. Dr V. Hepp, Dr K. Schilder, Dr C. Tazelaar en Prof. Dr J. Waterink

Medewerkers: Dr H. A. van Andel, Solo; Dr R. E. van Arkel, Utrecht; Dr Henry Beets, Grand Rapids; Dr K. Fernhout, Vriesland; Prof. Dr F. W. Grosheide, Amsterdam; Prof. Dr T. Hoekstra, Kampen; Dr G. Keizer, De Steeg; Dr B. A. Knoppers, Amsterdam; Dr J. G. Kunst, Arnhem; Dr H. W. Laman, Assen; Dr C. Lindboom, Amsterdam; Dr S. O. Los, 's Gravenhage; Dr J. W. Marmelstein, Amsterdam; Dr F. C. Meijster, Rotterdam; Dr G. Melma, Groningen; Dr J. C. Rullmann, Utrecht; Dr J. Strikwerda, Dokkum; Dr J. Thijss, Zwolle; Dr J. Veldkamp, Hilversum; E. Visser, Arnhem; Prof. Dr D. H. Th. Vollenhoven, Amsterdam; Dr J. de Vries, Tilburg; Dr J. D. Wielenga, Hoofddorp; Mr J. A. de Wilde, 's Gravenhage.

Adres der Redactie:
Prof. Dr V. HEPP, Van Breestraat 14, Amsterdam.

Drukkers-uitgevers:
OOSTERBAAN & LE COINTRE, Goes.
Tel. No. 58 — Postrekening No. 36000.

Abonnement: f1.25 per drie maanden bij vooruitbetaling.
Voor 't Buitenland f7.50 en voor Ned.-Indië f6.— per jaar.
Advertentie: 25 ct. p. regel. — Losse nummers f0.15.

Tot nadere aankondiging is het adres van den Eindredacteur: DUITSCHE KAMPWEG 10, WOLFHEZEN.

INHOUD: Uit de Schrift: „In degenen, die tot Mij naderen”. (Lev. 10:3a). — Kerkelijk Leven: Een nationale bijbel? Beledigingshalve. — Stemmen uit onze Kerken. — Perschoonw. — Kerknieuws.

UIT DE SCHRIFT.

„In degenen, die tot MIJ naderen”.

En Mozes zeide tot Aäron: Dat is het wat de Heere gesproken heeft, zeggende: In degenen, die tot Mij naderen zal ik geheiligt worden, en voor het aangezicht van al het volk zal ik verheerlijkt worden.

Lev. 10:3a.

De heerlijkste plaats, is de plaats dicht bij God.

Tot God naderen — dat is 't heiligste werk wat een mensch kan doen.

Maar het heerlijkste werk is tevens het gevaarlijkste.

Dicht bij God — daar wil God geheiligt worden. Zij, die met een heilig kinderrecht komen, zullen den Vader dan ook die Vaderreer toebrengen, die Hij waardig is. En het maakt onzegbaar rijk om zoo dicht bij den Vader in de hemelen te mogen vertoeven, dat we telkens bedienaren van Zijn wil ons mogen weten. Maar welk een verantwoordelijkheid rust er op ons: „in degenen, die tot Mij naderen, zal ik geheiligt worden”.

Aärons zonen zijn dood, als Mozes dit zegt. Vuur kwam van den hemel, rechtstreeks. God toornde en met Zijn machtige hand vielen Nadab en Abihu. Ze hadden onheilig, vreemd vuur op 't altaar gebracht.

Aäron en zijn zonen hadden een plaats der eere; een positie hun zeker door honderden benijd. Priester te mogen zijn, in het kostelijke en kostbare kleed; vertegenwoordiger te mogen zijn van God bij 't volk en van 't volk bij God — och, dat is op een pracht-plaats staan; en het is niet voor ieder weggelegd.

Maar de wet Gods geldt: hoe meer eere-positie, hoe meer verantwoordelijkheid; hoe heerlijker plaats, hoe gevaarlijker plaats. Want Gods recht eischt voldoening aan heilige eischen. En duizenden heidenen brengen dag op dag vreemd vuur op het altaar voor hun goden, en God zegent ze zonder ophouden; ze vieren hun offerfeesten en prijzen hun afgoden; en éénmaal brengen Aärons zonen vreemd vuur voor Gods aangezicht, en God bliksemt hen neer. Dicht bij God te leven is toch gevaarlijk. Ja?

Wat hadden Nadab en Abihu gedaan? Wel, wat anders dan eigenwillig en eigenzinnig ingrijpen, om het feest, dat Israël vierde, nog grooter luister bij te zetten. Op hun tijd, hadden ze hun vuur bij den wierook gebracht. Hun vuur. Dat is het vuur van eigenwilligen godsdienst. Dat is een moejen vorm aannemen, en doen alsof ons wierook-vaatje brandt, en intusschen ons eigen vuurtje stoken.

En kijk, als we nu ons vuurtje branden en we zeggen: dat is voor een afgod, — dan laat God in Zijn geduld den mensch geworden. Hij draagt en spaart ook de heidenen, wijl Hij barmhartig is. Maar wanneer we met vreemd vuur komen en we zeggen: „kijk eens: vlak voor Gods aangezicht zijn wij Gods priesters”, dan toornt God en Hij straft, want in degenen, die tot Hem naderen zal Hij geheiligt worden. Hij straft schijnheiligheid, waarbij wij ons vuur branden alsof we bezig zijn tot Gods eer.

En dat is voor Gods aangezicht het gevaar. De onoprechtheid in ons offer, het vreemde vuur in onzen godsdienst, de schijnheiligheid vlak bij 't liden van Gods lichtenden troon. De eigenwilligheid onder 't volle licht van Gods wet.

En nog is die zonde nimmer ongestraft bedreven. O, zeker, de vorm van de straf is anders. Maar met verharding treft God menigmaal, die, die doorgaan zichzelf te verheerlijken en eigen zin te doen, vlak in de tegenwoordigheid Gods. En 't is de vraag wat erger is: getroffen te worden door den bliksem van Gods toorn, of aangeraakt worden door de bevrozing van Zijn verhardings-oordeel.

En Gods kinderen — ook zij kennen wel de neiging om eens een eigen offer — op eigen manier en met eigen vuur God te brengen. En ze weten tevens, hoe dan God hen laat merken: Ik wil geheiligt worden in die, die tot Mij naderen.

Zal het leven van Gods kind licht wezen, dan heeft het steeds alle eigen vuur, alle eigen licht, alle eigen offermethode los te laten, om te zoeken, om te vinden, dan ook zeker, het licht en het leven bij hun God, tot Wien te naderen toch ook weer het eenige en eeuwige leven is.

En blijft dat dan geen gevaarlijke plaats? Zoo dicht bij God? Zoo met den naam van God op de lippen midden in de wereld, en zóó, met de wereld in het hart, vlak bij Gods troon?

Ja, dat is een gevaarlijke plaats.

En toch het is er veilig....

Indien we maar met eerbied dien naam des Vaders noemen. Indien we maar ootmoedig Hem aanroepen, die geheiligt wil worden.... Want als we Hem aanroepen in Zijn gunst, dan hoort Hij. Omdat we Hem dan aanroepen, in dien ander, die het gevare van het naderen tot God, als een schuldige, als één, die inging in onzen staat, heeft gedragen.

Jezus Christus heeft opgevangen de doodelijke slagen, die ons moesten treffen.

En als we naderen in Hem.... o dan zijn voor Hem de wonden, voor Hem de vuurbrand van Gods toorn....

En wij.... we blikken omhoog in het Vader-og Gods.

Maar dan is er ook bij ons geen vreemd vuur. Maar het vuur des Geestes.

Wederbarende gemadewerking door Gods Geest in ons hart.

J. W.

KERKELIK LEVEN.

Een nationale bijbel?

Het heeft begrijpelijkerwijze de aandacht getrokken, dat terwijl ons blad sinds enkele jaren ijvert voor een verbeterde bijbelvertaling en er voor pleit, dat de Generale Synode der Gereformeerde Kerken deze zaak zal ter hand nemen, het Nederlandsch Bijbelgenootschap met het plan van een nationalen bijbel is gekomen.

Men vraagt ons of daartusschen ook oorzakelijk verband bestaat.

Ons antwoord kan kort zijn: het is ons niet bekend.

Daarenboven: al zou het Bijbelgenootschap naar aanleiding van onze artikelen de idee hebben opgevat om op andere wijze in de behoefte aan een betere vertaling te voorzien (wat naar tijdsorde niet is uitgesloten, want de ouderstelling is zeker niet te gewaagd, dat toen wij over dit onderwerp begonnen te schrijven er bij het Bijbelgenootschap zelfs binnenskamers nog niet over werd gerept) vinden wij dat heusch niet erg.

Wij kunnen met den besten wil het niet hoog opvatten, gelijk een onzer korrespondenten.

De kwestie van de „primeur” mag hierbij niet aan de orde gesteld.

In het laatste artikel, dat wij over deze aangelegenheid schreven, adviseerden wij, dat de Synode van Groningen een commissie afzond, die zou benoemen met uitgebreid mandaat.

Uitdrukkelijk noemden wij daarbij ook, dat deze commissie zou kunnen onderzoeken, in hoever het plan van het Bijbelgenootschap voor onze kerken aannemelijk kan worden geacht.

Niet gaarne zouden wij willen, dat onze kerken

zonder nadere overweging dit plan zouden afwijzen.

Gesteld eens, dat het Bijbelgenootschap zulke maatregelen nam, dat redelijkerwijs verwacht kon worden, dat daardoor ook in de behoefte van onze kerken zou worden voorzien, dan zou het stellig niet van wijs beleid getuigen, indien onze kerken dien arbeid ook nog eens gingen verrichten.

Ook op geestelijk gebied moet naar efficiency gestreefd.

Maar met minder dan een Commissie te benoemen, kan de Synode o.i. toch niet toe.

Want ten slotte is de kerk voor een vertaling, 't zij ze die van een ander overneemt, 't zij ze die zelf bezorgt, verantwoordelijk.

Voor een goede vertaling te zorgen is haar roeping.

Een genootschap kan haar dat nooit uit handen nemen.

Daarom heeft zij zich te vergewissen of er genoegzame waarborgen worden gegeven, dat een vertaling, welke voorbereid wordt, ook metterdaad aan de eischen, welke zij van Christus' wege moet stellen, beantwoordt.

Roekeloos zou zij handelen, zoo zij over dit punt beenglijpt.

De Synode ga daarom haar gang.

En het Bijbelgenootschap ga zijn gang.

Beide behoeven elkander niet in den weg te loopen.

Natuurlijk zou dit anders zijn, indien de Synode dadelijk tot aanwijzing van vertalers en overzieners overging.

Doch dit is vanzelf niet denkbaar.

Onderzoek in den ruimsten zin behoort daaraan vooral te gaan.

Nu zouden wij onzen Nederlandschen aard moeten yerloochenen, zoo wij de vraag niet opwerpen of eerst niet het resultaat van den arbeid van het Bijbelgenootschap kan worden afgewacht vóór de Synode in deze eenige beslissing neemt, vóór zij zelfs een commissie van onderzoek benoemt.

De kans op uitstellen wordt nu eenmaal door onzen volksaard gaarne aangegrepen.

Dat in dezen zin een poging zal worden gewaagd is derhalve niet uitgesloten.

Toch zouden wij dringend willen waarschuwen aan deze neiging, welke meestal een ondeugd van ons volkskarakter verradt, vooral ditmaal niet toe te geven.

Vroeger gaven wij reeds de redenen op, waarom de zaak van een verbeterde bijbelvertaling urgent moet worden geacht.

Op de vergadering van het Bijbelgenootschap werd evenzeer de urgentie van een nieuwe vertaling betoogd.

Wat urgent is lijdt geen uitstel.

Voor een commissie als door ons werd bedoeld is dadelijk volop werk.

Wij zullen niet in herhaling vallen over wat deze commissie-zoo al heeft te doen.

Maar wat een van de onderdelen van haar taak betreft; het onderzoek naar het werk van het Bijbelgenootschap, zal zij zich allereerst op de hoogte hebben te stellen van de werkmethode, door dit genootschap gevolgd.

Het zou toch zeker niet van grooten ernst getuigen, indien men redeneerde: eerst wanneer de nieuwe vertaling van het Bijbelgenootschap kant en klaar ligt, kunnen wij daarover oordeelen.

Dat kan jaren en jaren duren.

En als dan de arbeid na zoo lang wachten niet meevalt?

Als de nieuwe vertaling van het Bijbelgenootschap door de kerken niet kan worden aanvaard? Dan zouden, zeg tien jaren, verloren zijn gegaan.

Nietwaar, zoo iets spot met de urgentie.

Dat is niet slechts beneden de waardigheid, doch vooral beneden de verantwoordelijkheid der kerk.

Men kan veel spoediger over den arbeid van het Bijbelgenootschap een oordeel vellen.

En wel naar de werkmethode.